

Arrest

nr. 343 564 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 juni 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2025.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en de gegrondheid ervan voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 11 december 2025 de grond meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep

door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Het beroep lijkt onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Hiertegen wordt immers geen middel ontwikkeld.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing de nietigheid van de bestreden bevelen tot gevolg heeft, daar deze laatste beslissingen een gevolg zouden zijn of voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing, zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn niet gebaseerd op de eerste bestreden beslissing. Ze bevatten duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit het onderstaande dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet lijkt op te dringen.

Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing lijkt voor zover onvankelijk, ongegrond.

Er wordt in het verzoekschrift niet toegelicht op welke wijze de eerste bestreden beslissing de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel schendt. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk voorzien is van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekers kennis hebben van de motieven ervan zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden:

“Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).”

Alsook:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2020 en 2021 in België zouden verblijven, dat zij geïntegreerd zouden zijn, dat zij bijgedragen zouden hebben aan de Belgische samenleving, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zouden hebben, dat zij een inburgeringscursus volgden, dat zij hier tewerkgesteld zouden zijn, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij zich steeds ingezet zouden hebben om in te burgeren, dat zij hun theoretisch rijbewijs in het Nederlands behaald zouden hebben, dat zij in het bezit zouden zijn van een voorlopig rijbewijs, dat zij zich steeds economisch actief ingezet zouden hebben, dat zij een enorme inzet zouden tonen, dat mevrouw ook vrijwilligerswerk zou verrichten, dat zij hier een groot sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat beide kinderen een certificaat Nederlands richtgraad 1 en bijhorende deelcertificaten voorleggen evenals hun voorlopig rijbewijs en hun attest van inburgering, alle gezinsleden leggen verschillende foto's voor evenals hun arbeidsovereenkomsten, hun huurovereenkomst en twaalf getuigenverklaringen, mevrouw legt haar Armeens diploma voor, haar loonbrieven en een verklaring inzake vrijwilligerswerk) kunnen niet als buitengewone

omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Alsook:

"Door hun jarenlange deelname aan de Armeense maatschappij, kan redelijkerwijs aangenomen worden dat zij zich probleemloos opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Armenië. Betrokkenen tonen niet aan waarom een verblijf van bijna vijf jaar in België, tegenover een verblijf van twintig jaar in Armenië, het feit dat zij hier Nederlandse lessen volgden, tewerkgesteld waren en hogere studies opstartten, op zich zou leiden tot een dusdanige vervreemding van de Armeense maatschappij dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid".

Verzoekers gaan totaal niet in op deze beoordeling. Met hun betoog dat zij hier een ononderbroken verblijf hebben van bijna 4,5 jaar, hier duurzaam verankerd zijn en dat ze "totaal ontworteld" zijn t.a.v. hun land van herkomst, tonen ze niet aan dat de bovenvermelde door verweerder gedane beoordelingen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Ze werpen op dat ze niets meer bezitten in Armenië en daar geen dichte familie meer wonen hebben, maar hiermee brengen ze niets in dat de door verweerder gedane beoordeling van dit argument aan het wankelen kan brengen, die als volgt luidt: "Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Armenië geen dichte kerngezinsleden of noemenswaardig sociaal netwerk meer zouden hebben. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij wel degelijk nog familieleden hebben in Armenië, die hen bovendien financieel ondersteunden in het verleden. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim twintig jaar (voor beide kinderen) en ruim vijftig jaar (voor mijnheer) in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020)".

Verzoekers werpen verder op dat het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging via de Belgische ambassade in Moskou die bevoegd is voor Armenië, een bijkomende praktische moeilijkheid/onmogelijkheid met zich meebrengt gezien de oorlog in Oekraïne en dat zelfs als er een ambassade in Armenië zou zijn, verzoekers gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing die minstens maanden in beslag zal nemen, waardoor zij hun banden die zij met België hebben opgebouwd, "zwaar dreigen aangetast te zien". De Raad stelt echter vast dat verzoekers dit alles niet hebben aangehaald in hun aanvraag om verblijfsmachtiging van 8 november 2024, die zich bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op basis van nieuwe buitengewone omstandigheden die niet aan verweerder werden kenbaar gemaakt.

Verzoekers' overtuiging ten slotte dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat door hier anders over te oordelen de eerste bestreden beslissing getuigt van een "totaal gebrek aan realiteitszin" alsook hun overtuiging dat de eerste bestreden beslissing niet deugt, toont niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de door hen ingeroepen elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van de voormelde bepaling"

1.2. De verzoekende partijen richten op 19 december 2025 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers stellen enkel te volharden in hun verzoekschrift. Verweerder heeft hierbij geen opmerkingen.”

1.4. Door louter te volharden in het verzoekschrift, slagen de verzoekende partijen er geenszins in de inhoud van de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen. Deze blijft bijgevolg overeind.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en het enig aangevoerde middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de bestreden beslissingen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA